

Rozjímanie na nedeľu 4. týždňa v Cezročnom období (cyklus A)

Rozjímanie na nedeľu 4. týždňa
v Cezročnom období (cyklus A).
Navrhované témy sú: Boh si
vybral hlúposť sveta;
nepredstaviteľné cesty Pána;
slabosť je zásluhou kresťana.

KEĎ CHCEME REALIZOVAŤ nejaký
projekt, je logické obklopiť sa ľuďmi,
ktorí sú na to najlepšie pripravení.
Ak napríklad chceme založiť firmu, je
bežné požiadať o pomoc a radu
odborníkov. Ježiš však počas svojho
pobytu na zemi nekonal takýmto

spôsobom. „Len sa pozrite na svoje povolanie, bratia, že tu niet veľa múdrych podľa tela ani veľa mocných, ani veľa urodzených,“ píše svätý Pavol Korinťanom, „ale čo je svetu bláznivé, to si vyvolil Boh, aby zahanbil múdrych, a čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných“ (1 Kor 1, 26-27).

Dalo by sa očakávať, že Ježiš povolá najvzdelanejších ľudí, tých, ktorí sú možno známi svojou zbožnosťou a znalosťou Svätého písma. Ale keďže jeho poslanie nie je ľudské, ale božské, Pán sa nezameral na to, čo svet považoval za dôležité. Vybral si predovšetkým ľudí, ktorí nemali vysoké postavenie a venovali sa jednému z najbežnejších povolaní tej doby: rybárčeniu. Možno, že spomedzi dvanástich apoštolov mal svätý Matúš v očiach vtedajšej spoločnosti najviac kvalít; ale ani to nie je celkom tak, lebo jeho práca ako vyberača daní z neho robila, podľa

slov svätého Pavla, niekoho, kto je pre svet neurodzený a čím svet pohŕda (porov. 1 Kor 1, 28).

„Toto boli učenici, ktorých si vyvolil Pán,“ hovoril svätý Josemaría, „takých si Kristus vybral, a takíto boli až dovtedy, kým ich nenaplnil Duch Svätý a oni sa nestali stĺpmi Cirkvi. Boli to obyčajní ľudia s chybami a slabosťami, silnejší v slovách než v skutkoch. A predsa ich Ježiš povolal, aby z nich urobil rybárov ľudí, spolupracovníkov na diele vykúpenia a správcov Božej milosti“[1]. Ľudská logika nie je hlavným parametrom na vysvetlenie Božích plánov. Preto na to, aby sme boli apoštolmi, nie je podstatné mať veľké talenty, ale počúvať jeho pozvanie, aby sme Ho nasledovali. Tak to bude On, kto bude žiariť cez náš život, a naše schopnosti – či už ich je veľa alebo málo – budeme dávať do jeho služieb.

LOGIKA, KTORÚ JEŽIŠ nasledoval, keď sa nezameriaval na ľudské vlastnosti, sa odráža aj v reči na vrchu. Tam vyhlásil za blahoslavených tých, ktorí v očiach ľudu boli v skutočnosti najmenej šťastní: chudobní, plačúci, tí, ktorí trpeli nespravodlivosť, prenasledovaní... (porov. Mt 5, 1-12). Prítomní boli určite prekvapení, lebo dovtedy si mysleli opak. Mnohí verili – ako je to aj dnes – že ak sa im darí v živote, je to preto, že Boh odmeňuje ich dobré skutky; naopak, nešťastia považovali za dôsledok zlých skutkov. Preto sú zmätení, lebo povedať, že chudobný je blahoslavený, je takmer ako tvrdiť, že hriešnik získa najväčšiu Božiu priazeň.

Ak Ježiš výberom učeníkov prekonáva ľudské predstavy, aby ukázal, že je to Boh kto koná, týmto

prejavom nám opäť ukazuje Božiu logiku. Šťastie nenájdeme v pozemských skutočnostiach, ale v tom, že sme slobodní a môžeme sa odovzdať Bohu. Preto je možné trpieť chudobou alebo nespravodlivosťou a byť šťastný, lebo rozhodujúce nie sú vonkajšie okolnosti, ale blízkosť Krista. Blahoslavenstvá nám ukazujú cestu k šťastiu bez pút, ktoré nezávisí od úspechu, potešenia, peňazí alebo moci. Vo svätých vidíme ľudí, ktorí hoci vždy nespĺňali štandardy ľudského šťastia, boli šťastní na zemi a vedeli nákazlivo šíriť svoju radosť na ostatných.

„Boh, aby sa nám odovzdal, často volí nemysliteľné cesty, možno cesty našich obmedzení, našich slz, našich porážok“[\[2\]](#). Práve v takýchto situáciách nám Pán prejavuje silu svojej spásy. On je ten, kto „navždy zachováva vernosť, koná spravodlivosť utláčaným a dáva chlieb hladným“ (Ž 146). Je však

pravda, že nie vždy je ľahké prijať protivenstvá týmto spôsobom. Preto môžeme prosiť Boha, aby nám pomohol vidieť to, čo svet považuje za nešťastie, ako cestu, ktorá nás vedie k šťastiu.

PREČO JEŽIŠ PORUŠUJE toľko zaužívaných schém? Robil to medzi ľuďmi, ktorí Ho obklopovali počas jeho pobytu na zemi, a robí to aj dnes voči tým, ktorí Ho chcú úprimne počúvať. Jedným z mnohých dôvodov je to, že nás chce oslobodiť od našej túžby mať všetko pod kontrolou. Táto tendencia nás vedie k myšlienke, že poslanie byť apoštolom a žiť vo svätosti závisí výlučne od našej väčšej alebo menšej schopnosti plánovať a s odvahou tento plán realizovať. A hoci je pravda, že Pán počíta s našim úsilím a našou tvorivosťou, ak všetko zveríme našim

schopnostiam, ľahko upadneme do sklamaní a navyše v skutočnoscí nedovolíme Bohu konať. Preto nás Ježiš pozýva, aby sme prekonali našu sebestačnosť a uznali, že vždy budeme potrebovať jeho pomoc.

Svätý Pavol hovorí: „Čo je svetu neurodzené a čím pohŕda, to si vyvolil Boh, ba aj to, čoho niet, aby zmaril to, čo je, aby sa pred Bohom nik nevystatoval“ (1 Kor 1, 28-29). A potom, citujúc Písmo, apoštol národov uzatvára: „Kto sa chváli, nech sa chváli v Pánovi“ (1 Kor 1, 31). To je nakoniec zásluha, ktorou sa môže chváliť kresťan: uznať svoje slabosti a obmedzenia, ale zároveň vedieť, že je schopný všetkého, pretože má Božíu milosť.

Presne takýto postoj prejavuje Panna Mária v Magnifikáte: „Velebí moja duša Pána a môj duch jasá v Bohu, mojom spasiteľovi, lebo zhliadol na poníženosť svojej služobnice“ (Lk 1,

46-48). Dieťa si nezíska svoju matku tým, že sa bude správať silno a nezávisle, ale tým, že sa bude považovať za dieťa, bude jej lásku oplácať láskou a bude ju jednoducho prosiť o pomoc. Preto sa môžeme ukázať pred našou nebeskou Matkou takí, akí sme: závislí na Božej pomoci a úteche. Takto bude Pán konať veľké veci aj v našom živote.

.....

[1] Svätý Josemaría, *Ísť s Kristom*, bod 2.

[2] František, *Audiencia*, 29-I-2020.

.....